

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 29. januar 2017

Kirkedag: 4.s.e.H3K/A

Tekst: Job 38,1-18+31-33; Rom 13,8-10; Matt 8,23-27

Salmer:

SK: 36 * 18 * 150 * 52,1 * 33,1-3

LL: 36 * 18 * 696 * 150 * 52,1 * 33

Fortællingen om mennesker i sejlads på vandet i et frygteligt stormvejr er også fortællingen om menneskers liv. Den situation er i stort set alle kunstarter blevet et billede på livet. Livet, der pludseligt befinder sig i stormvejr og fare. Livet, hvor man kan føle sig fuldstændig fortabt og magtesløs i forhold til, hvad der sker omkring en. Livet, hvori vi ofte må erkende, at vi er de små, fuldstændig som vi må erkende det, når vi står og kigger ud på stormen og ser alting flyve og fare omkring os, og vi kan intet gøre. Vi kan ikke bekæmpe stormens kraft i dens susen om os og mod os. Der er således malet billeder, skrevet digte og romaner, der er lavet film, ja, der er næppe den kunstneriske udtryksmåde, der ikke også rummer båden på vandet som udtryk og billede for livet.

Det gælder også kirkekunst, og det gælder forkyndelsen i kirken. Det har sat sig spor i vores kirkebyggeri i og med, at vi lige nu befinder os i den del af kirkebygningen, som hedder skibet. Billedet på menigheden sejlende ud i livet. Og for så vidt også det helt store billede af dagens fortælling fra evangeliet. Disciplene havde Jesus med om bord i båden, lige som Jesus er nærværende hos os lige nu, her i skibet, her i livets sejlads.

Og ud af den tankegang og symbolik er der også kommet rigtig mange prædikener, også gode prædikener, med det trøsterige

og opløftende budskab, at vi behøver jo ikke frygte, når vi har Jesus med om bord. Det ville jo være fuldstændig utænkeligt, at båden med Jesus gik ned, og hele Guds frelsesplan gik i vasken og måtte aflyses, for Jesus gik ned med en båd på Genezareth Sø. Og lige så utænkeligt er det, at når vi har Jesus med om bord i vores båd i form af det, som disciplene åbenbart ikke havde, nemlig tro, så behøver vi ikke frygte. Gud bevarer os i stormen og skal nok lede båden trygt igennem bølgerne og ind til land igen. Og for den meget fromme og underforstået troende, så er der her også underforstået, at skulle det ske, at båden alligevel går ned, for det ved vi jo, at både gør – vi ved jo, at vi på en eller anden måde dør – så er havn og land og sikkerhed jo også et billede på Himlen og opstandelsen i Guds herlighed.

Summa summarum: Vi sejler ud på livets hav, og det kan ske, at vores båd omslutes af frådende bølger og storm, og det kan ske, at båden går ned; men har vi Jesus ombord, så kommer vi alligevel sikkert i havn. Om ikke andet så i Himlen.

Det budskab er der overhovedet ikke noget forkert i. Det holder vand om jeg så må sige, hele vejen hjem. Teologisk er der ikke noget at komme efter. Det er i dénne fortælling om Jesus, og det kan ses i masser af andre fortællinger om Jesus, og det er hele Bibelens budskab, at Gud er med os uanset, hvordan livet former sig rundt om os, og til sidst bjerger Gud os, om ikke ind til bredden, så hjem til Himlen, som det også udtrykkes i nogle af dagens salmer. Så uanset hvad, der sker, så er der faktisk ikke noget at være bange for. Vi kan trygt være bange, vi lidettroende.

Det er vi bare ikke, trykke i angsten. Vi er hunderød.

Mit hjerte er så bange,
og natten stunder til,
og mørke tanker tårnes,
et hæsligt narrespil.
I stormens hvin forsvinder
al tak til Herrens pris,
et uvejrs helved blinder,
det går imod forlis.

Sådan skriver Gustav Biering i 4. vers af næste salme. På en og samme tid giver han udtryk for det, der nok er gået gennem hoved og hjerte på disciplene dér i båden, og det som går gennem os, når det er vores båd, der kastes hid og did i bølge og storm. I det vers er der to salmelinier, der har talt til mig hele ugen. Jeg har læst salmen mange gange, og jeg har sunget den på de fleste af konfirmandholdene. Og hver gang ramte de to linier mig:

I stormens hvin forsvinder
al tak til Herrens pris.

Disse ord har ramt mig, fordi de ind i hele dagens billede sætter ord på noget meget menneskeligt, som jeg tror rigtig mange mennesker fra tid til anden oplever. Nemlig det, at livet kan blive så truende, at det tager både håb og tro fra os. Ulykken, bekymringen, truslen, frygten og angsten nærmest suger tro og håb ud af en, så der ganske enkelt ikke findes tak til Herrens pris. Jeg tror, at for langt de fleste af os, er det ganske enkelt ikke muligt i undergangens øjeblik, når vi befinder os i den værste storm og indser, at nu går vi under, så at prise og takke Gud. ”Hjælp, mit liv ligger i smadder! Hjælp, jeg drukner! Halleluja, jeg skal hjem til Gud, som er så god og stor! Tak og lov og pris...” Jeg har mødt mennesker, som har ligget på et dødsleje, mærket af livstræthed eller sygdom, som med lov og

pris og tak til Gud kan gå døden i møde. Men jeg har aldrig mødt et menneske, der stod i den pludselige ulykke og synger lovsange med tak til Gud. Står vi i den situation, hvor vi ringer 112, så råber vi på hjælp, ”Hjælp mig, jeg går under!” eller vi anklager: ”Gud, hvorfor?”

Vi kan sagtens være i den situation, at vi to minutter før ulykken sang lovsange og tak til Gud og frydede os over, at – sådan som det kommer til udtryk i de to salmer efter prædikenen, at vi er i sikre hænder hos Gud. Gud lader os ikke i stikken, blot for tilfældigheder eller ulykker i livet. Vi kan sagtens være nærmest helt salige i himmellængsel, og to minutter efter trues vores tilværelse, og vi råber på hjælp og fortvivles i magtesløshed, håbløshed og trosløshed. Totalt irrationelt. Fuldt ud menneskeligt. Og Jesus har ret, ulykken, truslen, håbløsheden og magtesløsheden stækker vor tro, og han kaldte disciplene ’lidettroende’ med rette. Det er lidt mere nutidigt i Bibelen på hverdagsdansk, som konfirmanderne og jeg bruger og i denne uge har læst dagens tekst: Her siger Jesus: ”I har ikke megen tro!”

Og det har vi ikke, når tro og håb tages fra os. Men vi har ofte lige netop så meget tro, som er nok til at tænde et lille bitte lys af håb. Nok tro og håb til netop ikke at gå under. For den totale fravær af tro og håb er undergangen. Og vi har netop lige så meget tro, så det er Gud, vi råber på, bedene eller anklagende, som disciplene råber på Jesus. Det er Gud, vi råber på, fordi der er tro på Gud. Fordi vi ved om Gud, at Han grundlagde jorden, spændte målesnoren ud over den, spærrede havet inde bag porte og befalede havet: ”Hertil må du komme, ikke længere, her standser dine stolte bølger.” som Gud selv kundgør Job i GT-læsningen. Vi har en grund til at håbe på Gud. Vi har en grund til at holde Gud ansvarlig. Vi har troens grund, fordi det er i troen, vi kender Gud og sætter vort håb til Ham. Vi har om

end det så er nok så lille en tro, så dog en tro, der råber på Jesus, som her viser sit væsenslighed med Gud Fader, deri, at ”både storm og sø adlyder ham”.

Også den lidettroende er troende. Men det er ikke vor tro, der skal frelse os, når vi går under; det er ikke vor tro, der skal tænde håb i os, når frygten og angsten truer med at tage fuldstændig magt over os; det er ham, som vi tror på, Jesus. Ham, som helt menneskeligt ligger og sover; men han vækkes af vort råb, rejser sig og tager sig af os i sin guddommelighed, for han er ikke ligeglad med os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen